Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς καταλληλον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 3
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Μαΐου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 21

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 153)

Ὁ Ἕκτωρ ἔμαθε τότε ὅτι ἡ Βαβέττα εὑρίσκετο εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ναβάρρας μετὰ τῆς κυρίας Καμπάν, τῆς διευθυντρίας τοῦ Ἐκουέν, ἡ ὁποία, τῇ προσκλήσει τῆς Αὐτοκρατείρας Ἰωσηφίνης, εἶχεν ἔλθῃ νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας παρὰ τῇ μητρὶ τῆς παλαιᾶς της μαθητρίας, τῆς βασιλίσσης Ὀρτενσίας. Εἶχε δὲ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν Βαβέτταν, διὰ νὰλλάξῃ ὀλίγον τὸν ἀέρα της, κατόπιν ἀσθενείας, ἡ ὁποία τὴν εἶχε κρατήσῃ κλεισμένην ὅλον σχεδὸν τὸν χειμῶνα. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἕκτωρ τῇ ὡμίλησε περὶ τῆς Λουκίας καὶ τῇ διηγήθη πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῇ εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον ἀπὸ τῆς τελευταίας της ἐπισκέψεως. Κατόπιν ἐπανέλαβε καὶ πρὸς αὐτὴν ὅσα εἶχεν εἴπῃ πρὸς τὰς κυρίας τῆς Αὐτοκρατείρας περὶ τῶν παρισινῶν ἑορτῶν· δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ μεταπείσῃ τὴν νεάνιδα ὅτι ὁ μικρὸς βασιλεὺς δὲν ἦτο τὸ ὡραιότερον παιδίον τοῦ κόσμου! τὴν ἐξέπληξε δὲ πολὺ ὅταν τῇ εἶπεν ὅτι τὸ δέρμα του ἦτο κόκκινον καὶ ζαρωμένον, τὸ πρόσωπόν τοῦ βρέφους ἀσχημάτιστον, τὰ μάτια του θαμβὰ καὶ ἡμίκλειστα . . .

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι βαθείας νυκτός, καὶ ὁ Ἕκτωρ ἠδυνήθη νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλας τὰς νεάνιδας τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, αἱ ὁποῖαι ἐφλέγοντο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ χορεύσουν, καὶ προπάντων νὰ συνομιλήσουν μὲ τὸν Ἀκόλουθον τοῦ Αὐτοκράτορος.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, — ἦτο δὲ πλουσιώτατον, — ἡ Αὐτοκράτειρα ἀπεσύρθη, ἀφήσασα μὲ τοὺς προσκεκλημένους της μόνον τὴν βασίλισσαν Ὀρτεσίαν καὶ τὸν πρίγκιπα Εὐγένιον.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν, ἐν ᾧ ὁ Ἕκτωρ, (ὁ ὁποῖος εἶχε διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς εἰς ὡραῖον θάλαμον, κοιμηθεὶς μακαρίως,) συνεπλήρου τὸν καλλωπισμόν του, ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐλαφρῶς καὶ νεανίσκος σχεδὸν ὁμήλιξ, φέρων καὶ αὐτὸς στολὴν Ἀκολούθου, ἀλλὰ μὲ τὰ ἰδιαίτερα σήματα τῆς Αὐτοκρατείρας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν περιέμενεν.

Ἔσπευσε νὰκολουθήσῃ τὸν συνάδελφόν του, ὁ ὁποῖος τὸν εἰσήγαγεν εἰς κομψὴν αἴθουσαν, χρησιμεύουσαν ὡς γραφεῖον εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν.

Ἡ Ἰωσηφίνα τῷ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν.

— Διὰ τὸν Αὐτοκράτορα· καὶ προσέξατε νὰ τὴν φυλάξετε τόσον βαθειά, ὅσον ἐφυλάξατε καὶ τὴν ἄλλην, εἶπε μειδιῶσα.

Κατόπι, τείνουσα πρὸς τὸν Ἀκόλουθον μικρὰν πυξίδα, προσέθεσε:

— Αὐτὸ εἶνε διὰ σᾶς, διὰ τὸν κομιστὴν τοῦ χαρμοσύνου ἀγγέλματος! Σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξεπληρώσατε τὴν ἐντολήν σας· θὰ εἴπω πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ὅτι ἐφάνητε ἄξιος αὐτῆς. Καὶ τώρα, χαίρετε. Ὑπηρετεῖτε πιστῶς τὸν κύριόν σας· εἶνε τὸ αὐτό, ὡς νὰ ὑπηρετῆτε τὴν Γαλλίαν!

Καὶ ὅπως τὴν προτεραίαν, ἔτεινε πάλιν τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἀκόλουθον, ὁ ὁποῖος ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χείλη του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὅμως ἐκ βάθους ψυχῆς εὐχαριστῶν τὴν θελκτικὴν ἡγεμονίδα, ὄχι τόσον διὰ τὸ δῶρόν της, ὅσον διὰ τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμνε, καὶ διὰ τοὺς λόγους, μὲ τοὺς ὁποίους συνώδευσε τὴν προσφοράν της.

Ἡ ἅμαξα ἐζευγμένη τὸν περιέμενε κάτω· ἀλλ' ὁ Ἕκτωρ δὲν ἐπέβη τῆς ἁμάξης, εἰμὴ ἀφ' οὗ διῆλθεν ἐκ τοῦ ἑστιατορίου, ὅπου τῷ εἶχον ἑτοιμάσῃ λαμπρότατον πρόγευμα. Δὲν λησμονοῦμεν αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Τὸ Βασιλόπουλόν μας δὲν ἐτρέφετο, βλέπετε, μὲ τὴν δρόσον τῆς πρωΐας καὶ μὲ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, ὅπως τὰ Βασιλόπουλα τῶν παραμυθιῶν . . .

Μόλις ἐκάθισεν εἰς τὴν ἅμαξαν ὁ Ἕκτωρ ἤνοιξε τὴν πυξίδα, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε δώσῃ ἡ Αὐτοκράτειρα. Ἦτο μικρὸν κυτίον ἀπὸ λευκὸν μαροκινόν, μὲ ἓν Ι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καλύμματος, φέρον ἄνωθεν τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα, περιεῖχε δὲ μίαν θαυμασίαν πόρπην ἀδαμαντοκόλλητον, — ἐξ ἐκείνων, διὰ τῶν ὁποίων ἐκόσμουν τοὺς πτεροφόρους πίλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, — ἀξίας ἄνω τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων. Ὁ Ἕκτωρ κατελήφθη ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς· ἀφ' οὗ δὲ παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὸ λαμπρὸν κόσμημα καὶ ἐθαύμασε τὰς ἀστραπὰς τῶν ἀδαμάντων του, τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὸ προχειρότερόν του θυλάκιον, διὰ νὰ δύναται εὐκόλως νὰ το ἐξαγάγῃ ἀπὸ καιροῦ

«Ἐξηπλώθη φαρδὺς πλατὺς εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου!» (Σ.162, στήλ.'γ).

εἰς καιρὸν καὶ νὰ το βλέπῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, — πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἐπανειλημμένως, ἐννοεῖται!

Ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ἐπιστολήν, δὲν ἐφύλαξε μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐκείνην ἐπιμέλειαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε φυλάξῃ τὴν πρώτην. Εἶχε γίνῃ ἀρκετὰ γελοῖος πρὸ τῆς Αὐτοκρατείρας ἕως νὰ την εὕρῃ· διὰ νὰ μὴ πάθῃ δὲ τὰ ἴδια καὶ πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐπροτίμησε νὰ την ἐναποθέσῃ ἐντὸς μιᾶς θήκης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπίτηδες ἡ ἄμαξα, καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος οὔτε νὰ λερωθῇ, οὔτε νὰ ζαρώσῃ.

Ὅπως τὴν προτεραίαν, ἡ κομψὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἄμαξα διασχίζει τὴν ἡλιόλουστον ἐξοχὴν μὲ τὸν καλπασμὸν τῶν τεσσάρων της ἵππων· ὅπως τὴν προτεραίαν, ὁ πρῶτος ἡνίοχος σαλπίζει τὸ κέρας του, ὁ δεύτερος πλαταγίζει τὴν μάστιγά του· οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀφίνουν πρὸς στιγμὴν τὴν ἐργασίαν των διὰ νὰ την ἴδουν διερχομένην, οἱ δὲ κάτοικοι τῶν χωρίων συναθροίζονται περὶ αὐτήν, ὁσάκις σταματᾷ διὰ νὰλλάξουν τοὺς ἵππους. Καὶ παντοῦ ἀνευφημοῦν ἐνθουσιωδῶς τὸν Ἀγγελιαφόρον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, τῆς ἐλπίδος τῆς Γαλλίας! Πόσον ὑπερήφανος εἶνε ὁ Ἕκτωρ! Τί ἔξοχον ὑποκείμενόν που ἔγεινε! Τί τιμᾶς πού του κάμνουν! . . .

Ἀχ! μετ' ὀλίγον ἴσως θὰ μάθῃ ὅτι ἡ Ταρπηΐα πέτρα, δὲν ἀπέχει πολὺ τοῦ Καπιτωλίου!

. . . . . .

Οἱ ἵπποι εἶχον τρέξῃ μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ Σαὶν-Ζερμαίν, ὁ Ἕκτωρ παρετήρησεν ὅτι τὸ ταξείδιόν του ἐτελείωνε μίαν ὥραν ἐνωρίτερον ἀφ' ὅ,τι τῷ εἶχεν ὁρίσῃ ὁ δοὺξ τῆς Βικεντίας. Τότε τῷ ἦλθε μία παράδοξος ἰδέα — ἰδέα τὴν ὁποίαν μόνον Ἀκόλουθος ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ, καὶ μάλιστα Ἀκόλουθος δεκαπενταετής . . .

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας αὐτῆς καθὼς καὶ τῆς προηγουμένης, τὸν ἐβασάνιζεν ἡ σκέψις ὅτι ἡ εὐτυχία του δὲν θὰ ἦτο πλήρης, παρὰ μόνον ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐπιδειχθῇ ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ πρὸς τοὺς φίλους του καὶ προπάντων πρὸς τοὺς ἐχθρούς του.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος τούτου ἐξετελέσθη: ἡ Βαβέττα τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον πομπωδῶς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ ἀσπαζόμενον τὴν χεῖρα τῆς Αὐτοκρατείρας . . . . Ἂν ἦτο δυνατὸν τώρα νὰ τον ἔβλεπον καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιΐας μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν . . . αἴ, τί καλά!

Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πόσα ἄτοπα ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὸ ἀνόητον σχέδιόν του, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰλλάξῃ διεύθυνσιν, καὶ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς Παρισίους, νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ προάστειον Σαὶν-Ντενί, νὰ πάρῃ κατόπι τὴν λεωφόρον Σαὶν-Ντενί, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Δημαρχείου καὶ ἐκεῖθεν, διὰ τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιΐας, εἰς τὸ Κεραμεικόν.

Ὁ ἀμαξηλάτης εὗρε πολὺ παράδοξον τὸν δρόμον αὐτόν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ καμμίαν παρατήρησιν. Ὁ κύριος Ἀκόλουθος—ἐσκέφθη,—ἔχει τὸν λόγον του, διὰ νὰ θέλῃ νὰ κάμῃ ὅλον αὐτὸν τὸν γύρον· βέβαια πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ καμμίαν διαταγήν!

Ἡ μεγαλοπρεπὴς ἄμαξα λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὰς πολυανθρώπους ὁδούς, αἱ ὁποῖαι ἦγον πρὸς τὸν Σηκουάναν· ὅλοι ἐσταμάτων διὰ νὰ την ἴδουν· οἱ δὲ ἀγυιόπαιδες τὴν ἐχαιρέτων διὰ ζητωκραυγῶν—ἴσως μάλιστα καὶ εἰρωνικῶν, διότι ποῖος ἠξεύρει πῶς ἀντιλαμβάνεται τὰ πράγματα μία παρισινὴ μοσχομάγκα! . .

— Φθάνει νὰ εἶνε καὶ νὰ με ἰδῇ ἐκεῖνος ὁ χάχας, ὁ Πέτρος! ἐσκέπτετο ὁ Ἕκτωρ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ θριαμβευτικοῦ του ἅρματος.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Πέτρου κυρίως ἐπεθύμει νὰ λάμψῃ· τοὺς ἄλλους ὀλίγον τοὺς ἐσυλλογίζετο. Ἄλλως τε ἡ κυρὰ-Τερέζα εἶχεν ἀποθάνῃ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὁ δὲ μπάρμπα-Φραγκίσκος πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀφ' οὗ πρῶτον καὶ οἱ δύο—διὰ νὰ φθάσουν γρηγορότερα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον,—εἶχον λάβῃ τὰ διαβατήριά των ἀπὸ τὴν ταβέρναν τοῦ Πομπόνη . . .

Ἐν τούτοις ἡ ὄψις τῆς συνοικίας δὲν εἶχε ποσῶς μεταβληθῇ· αἱ ὁδοὶ ἦσαν ὅπως τότε στεναί, καὶ ρυπαραὶ καὶ ἀνώμαλοι. Ὅπως καὶ τότε οἱ σωροὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν ἦσαν ἄφθονοι, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ ρύακος, ὁ ὁποῖος διέσχιζε τὴν ὁδόν, πολὺ ὀλίγον διαυγές . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΠΟΙΙΑΣ

Φαντάζεται τις τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους ἡ ἐμφάνισις τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης ἀμάξης μὲ τὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα — ἐν Ν φέρον ἄνωθεν τὸ στέμμα, — μὲ τοὺς χρυσοφράκτους θεράποντας, μὲ τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους. Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς οἰκίας καὶ παρετάχθησαν εἰς τὴν ὁδόν, διὰ νὰπολαύσουν τὸ σπάνιον θέαμα. Ἡ ἀγαλλίασις τοῦ Ἕκτορος δὲν περιγράφεται.

Ἀλλὰ φεῦ! Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. Μόλις ἡ ἄμαξα εἶχε κάμψῃ μίαν γωνίαν, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Περγμηνοποιΐας, καὶ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθανε παρὰ τὴν βρύσιν ἡ ὁποία ὑπῆρξε μάρτυς τῆς περιφήμου ἐκείνης μεταξὺ Ἕκτορος καὶ Πέτρου μονομαχίας, εἷς τῶν τροχῶν προσέκοψεν εἰς μίαν πέτραν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀμαξηλάτης δὲν εἶχε παρατηρήσῃ· ἡ ἐλαφρὰ ἄμαξα ἀνετινάχθη ἀποτόμως καὶ πράφ! πάρ' τον κάτω τὸν κύριον Ἀκόλουθον, ὁ ὁποῖος ἐξηπλώθη φαρδὺς πλατὺς εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου! Τὸ πλῆθος ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριον Ἀκόλουθον νὰ σηκωθῇ, ἐνῷ ἄλλοι ἔσπευσαν νὰ σηκώσουν τὸ καπέλον τοῦ κυρίου Ἀκολούθου καὶ νὰ τινάξουν μὲ τὴν χεῖρα τὰ φορέματα τοῦ κυρίου Ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος ἀπεδέχετο τὰς περιποιήσεις αὐτὰς τόσον προθύμους μὲ ἄκραν σοβαρότητα. Εὐτυχῶς ἐκ τῆς πτώσεως δὲν ἔπαθε τίποτε—ἐκτὸς ἂν ἐξαιρέσωμεν τὴν κάπως πληγωθεῖσαν ὑπερηφάνειάν του...

Ἐν τούτοις οἱ ἡνίοχοι καὶ οἱ θεράποντες ἔσπευσαν νὰ κατέλθουν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐδωλίων οἱ δὲ ἐκ τῶν ἵππων των, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ τροχός, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐδιορθώθη. Ὁ Ἕκτωρ ἀνέλαβε τὴν θέσιν του ἐν τῇ ἁμάξῃ, — ἡ ὁποία τώρα πλέον πᾶν ἄλλο ἦτο δι' αὐτὸν παρὰ θριαμβευτικὸν ἅρμα,—καὶ ἐνῷ τελοσπάντων οἱ ἡνίοχοι ἡτοιμάζοντο νὰ ἐκκινήσουν, τὸ παιδίον ἀφῆκεν ἐξαίφνης κράυγὴν ἀπελπισίας.

Εἰς μάτην ἔφερε τὴν χεῖρα ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν θήκην, ὅπου εἶχε φυλάξῃ τὴν ἐπιστολήν, ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸ θυλάκιον, ὅπου εἶχε φυλάξῃ τὴν πυξίδα.

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ καὶ οἱ ἀδάμαντες εἶχον ἐξαφανισθῇ!

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! ἐφώναξεν· ἔχασα τὸ γράμμα μου!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἕκτορος ἐξέφραζε τοιαύτην ἀγωνίαν, ὥστε ὁ πρῶτος ἡνίοχος ἐστράφη μὲ κίνημα πολὺ βίαιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ ἵππος του ἐτρόμαξε καὶ παρ' ὀλίγον ἀφηνίασεν.

Ὁ Ἕκτωρ κατῆλθεν ἐκ τῆς ἁμάξης, καθὼς καὶ οἱ δύο θεράποντες, ἔσπευσαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε γίνῃ ἡ σύγκρουσις. Τὸ πλῆθος, ἅμα τοὺς εἶδεν ἐπιστρέφοντας, τοὺς περιεστοίχισε καὶ πάλιν· ὅταν δὲ ἐγνώσθη τί εἶχε συμβῇ, ἐπροθυμοποιήθησαν ὅλοι νὰ ἐρευνήσουν, μολονότι οἱ ὑπηρέται ἔλεγον ὅτι ἐπροτίμων νὰ κάμουν μόνοι των αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Καὶ τῷ ὄντι, οἱ ἀγυιόπαιδες τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιΐας, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἀναζητοῦν τὰπολεσθέντα, ἄλλο δὲν ἔκαμαν παρὰ νὰ ἐπαυξάνουν τὸν θόρυβον καὶ τὴν σύγχυσιν, ἀλληλωθούμενοι, μυκτηρίζοντες, γελῶντες, διασκορπίζοντες τοὺς σωροὺς τῶν ἀκαθαρσιῶν, ρυπαίνοντες δι' αὐτῶν τὰ πάντα καὶ κατὰ προτίμησιν τοὺς ὑπηρέτας, ἀνακινοῦντες διὰ ράβδων τὰ ὕδατα τοῦ ρύακος, τὰ ὁποῖα ἐπιτίλιζαν ἐλεεινὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ κ. Ἀκολούθου . . .

Φαντάζεται τις τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀμηχανίαν τοῦ Ἕκτορος! Καὶ τὸ χειρότερον ἦτο, ὅτι μὲ ὅλας τὰς ἐρεύνας, δὲν εὑρίσκετο τίποτε! Τίποτε! Οὔτε ἐπιστολή, οὔτε ἀδάμαντες!

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΙΣΣΟΣ

Σ' ἕνα πλούσιο περιβόλι
ὁποῦ τὸ θαυμάζουν ὅλοι,
τί δὲν εἶνε φυτεμένο
ἀκριβὸ ξενοφερμένο! . .

Εἰς τὸν τοῖχο μοναχὰ
—μὲ τί περιφρόνια!—
ἀπ' τὰ χρόνια τὰ φτωχά,
ἀπ' τὰ περασμένα χρόνια,
ἔμεινε κισσὸς τοῦ τόπου,
ἀμπαίγνιο εὐγενοῦς ἀνθρώπου

. . . . Ἤρθε βαρυχειμωνιά,
παγωνιὰ μεγάλη,
καὶ τὸν κῆπο μ' ἀπονιὰ
κάνει σὲ μεγάλο χάλι . . .

Ἕνα μόνο ζωντανό,
καταπράσινο, τρανό,
θάδρης μέσα 'στὰ καϊμένα,
τὰ κιτρινομαυρισμένα
φραγκοσέλινα:
τὸν κισσὸ τὸν Ἕλληνα!

Δ. ΓΡ. Κ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

10 Μαΐου.

ΚΑΡΔΙΑ εὐγενής, καρδία πονοῦσα καὶ αἰσθανομένη βαθύτατα, μοὶ ἀποκαλύπτεται καθημέραν ἡ παιδικὴ καρδία, ἡ ἀγνὴ καὶ ἀδιάφθορος. Ὦ, πόσον ἠσθάνθησαν τὴν δυστυχίαν τῆς Πατρίδος οἱ ἑλληνόπαιδες, παιδία μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀγόρια καὶ κοράσια, πλούσια καὶ πτωχά, ὅλα ἀνεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως! Τὰ ἐπεισόδια, τὰ ζωγραφίζοντα τὴν ἔξοχον αὐτὴν παιδικὴν καρδίαν, εἶνε ἄπειρα, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς σκληρᾶς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς δεινῆς δοκιμασίας. Ἔκλαυσαν, ἀρρώστησαν, ἄφησαν τὰ μαθήματά των, ἄφησαν τὰ παιγνίδιά των, ἄφησαν τὰς διασκεδάσεις των τὰ παιδία, καὶ ἄλλο δὲν σκέπτονται παρὰ τὴν Πατρίδα, τὴν πληγωμένην καὶ πάσχουσαν. Ζωηρόταται εἶνε αἱ ἐκφράσεις τοῦ πόνου των, τῆς ἀγανακτήσεώς των, τοῦ μίσους των. Ὦ, πόσα ματάκια εἶδα δακρυσμένα, πόσα χειλάκια νὰ τρέμουν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν! Καὶ αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας λαμβάνει τώρα ἡ Διάπλασις, — διότι οὔτε εἰς τὰς δυσχερεστέρας περιστάσεις λησμονοῦν τὴν δευτέραν αὐτῶν μητέρα, ἀπεναντίας μάλιστα τώρα τὴν ἐνθυμοῦνται περισσότερον καὶ ἀπὸ αὐτὴν ζητοῦν παρηγορίαν,—καὶ αἱ ἐπιστολαί των, αἱ συνήθως τόσον φαιδραί, εἶνε τώρα ἱερεμιάδες ἀπελπισίας, ἐκφράζουσαι ὅλον τὸ ἄλγος τῶν σκληρῶς δοκιμασθεισῶν μικρῶν καρδιῶν . . .

Καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ παρηγορήσω τὰς μικρὰς αὐτὰς καρδίας, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ταις εἴπω: «Θάρρος! Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀποθάρρυνσις διπλασιάζει τὴν συμφοράν. Ἡ Πατρὶς ἐπληγώθη, ἀλλὰ δὲν ἀπέθανε, διότι ἡ Πατρὶς εἶνε ἀθάνατος! Ἡ πληγὴ της θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ ἔλθῃ καιρός, δόξης καιρός, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ τέκνα της θὰ την ἱκανοποιήσουν. Πότε; Ὅταν αἱ μικραὶ παιδικαὶ καρδίαι, αἱ ὁποῖαι κλαίουν σήμερον καὶ πονοῦν, γίνουν μεγάλαι καρδίαι ἀνδρικαὶ καὶ ἰσχυραί. Τότε!»

—

11 Μαΐου.

Ἔτυχε νὰ εἶμαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ὅταν ἦλθε μία γυναῖκα μέσης ἡλικίας, ἁπλᾶ ἐνδεδυμένη, οὔτε κυρία, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπηρέτρια, καὶ ἐζήτησε νὰγοράσῃ δύο τόμους, ἐκείνους, εἶπε, ποῦ ἔχουν τὰς Διετεῖς Διακοπάς.

Τῇ ἐδόθησαν οἱ τόμοι, ἐκείνη ἔβγαλε τὸ κομπόδεμά της, τὸ ἔλυσε καὶ ἔδωσεν εἰς τὸν ὑπάλληλον ἓν ἀπὸ τὰ ὀλίγα δίδραχμα, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον ἐκεῖ μέσα.

Δὲν ἠξεύρω διατὶ μοῦ ἔκαμε κάποιαν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἡ ἀγορὰ αὕτη. Συνήθως ἔρχονται εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ ἀγοράζουν τόμους ἢ ὑπηρέται σταλμένοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς των κυρίους, ἢ αὐτοὶ οἱ μικροὶ κύριοι αὐτοπροσώπως. Ἡ πτωχὴ ἐκείνη γυνή, ἡ ὁποία ἐν τούτοις δὲν ἐφαίνετο ὑπηρέτρια, μοῦ ἐφάνη παράδοξον νὰγοράζῃ τόμους τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ἀπὸ περιέργειαν ἐπλησίασα καὶ την ἠρώτησα:

— Ποιός σε ἔστειλε;

— Κανείς· μόνη μου ἦλθα.

— Καὶ ποιός θὰ διαβάσῃ αὐτοὺς τοὺς τόμους;

— Τὸ παιδί μου.

— Ἄ, ἔχεις παιδί που ξεύρει τὴν Διάπλασιν;

— Ὄχι· ἀλλὰ θὰ τού την μάθω ἐγώ.

— Καὶ σὺ πῶς την ξεύρεις;

Τότε μοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν της. Ἄλλοτε, πρὸ ἐτῶν, ἦτο ὑπηρέτρια εἰς ἕνα σπίτι, τὸ ὁποῖον εἶχε πολλὰ παιδιά. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἐλάμβανε τὴν Διάπλασιν· ἐπειδὴ δὲ ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐνδιεφέρετο δι' αὐτήν, οὔτε ἡ ὑπηρέτρια ἔμενεν ἀμέτοχος τῆς ἀναγνώσεως. Ἕνα παιδὶ ἀνεγίνωσκεν εἰς ἐπήκοον καὶ τὰ ἄλλα ἤκουον μὲ προσοχὴν τὰς ὡραίας ἐκείνας ἱστορίας. Τὰς ἤκουε καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία τοῖς ἐκράτει συντροφιάν. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἐννοοῦσε μεγάλα πράγματα, ἁπλῆ χωρικὴ καὶ ἀγράμματος, ἐννοοῦσεν ὅμως ὅτι τὰ παιδία ἀγαποῦσαν πολὺ τὴν Διάπλασιν, ὅτι εὕρισκαν μεγάλην ἡδονὴν νὰ την ἀναγινώσκουν, ὅτι δι' ἀγάπην της ἔμεναν εἰς τὸ σπίτι, ἀντὶ νὰ τρέχουν ἔξω, καὶ ἐκάθηντο φρόνιμα, ἀντὶ νὰ χαλοῦν τὸν κόσμον. Καὶ ἡ ἁπλῆ ὑπηρέτρια, ἤρχισε νὰ θεωρῇ τὴν Διάπλασιν ὡς εἶδος μαγικοῦ, τὸ ὁποῖον συνεκράτει τὰ παιδία καὶ τα ἔκαμνε φρόνιμα. Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐδημοσιεύοντο αἱ Διετεῖς Διακοπαί τοὺς τίτλους τοὺς ἐνθυμεῖτο καλὰ καὶ ἀμυδρῶς πως τὰς ἱστορίας.

Κατόπιν ἡ ὑπηρέτρια ὑπανδρεύθη καὶ ἀπέκτησεν ἕνα παιδί, ἔξυπνο παιδὶ καὶ πολὺ ζωηρόν, καθὼς μοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε ἀκόμη ἑπτὰ ἐτῶν καὶ ὅμως ἔμαθε νὰ διαβάζῃ ὡραιότατα. Τοῦ ἀρέσουν τὰ βιβλία καὶ διηγεῖται εἰς τὴν μητέρα του τὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας ἀναγινώσκει, ὅπως ἄλλοτε οἱ μικροὶ κύριοι της.

— Καὶ τώρα, προσέθεσεν ἡ καλὴ μητέρα, ποῦ θὰ πᾶμε νὰ μείνωμε 'στὸ χωριό, φοβοῦμαι μή μου ρεμπελέψῃ —αὐτὴ ἦτο ἡ λέξις της,—καὶ του πέρνω τὴ Διάπλασι. Εἶμαι βεβαία ὅτι θά του ἀρέσῃ πολὺ καὶ θὰ κάθεται νὰ την διαβάζῃ φρόνιμα καὶ καλά, σὰν ἐκεῖνα τὰ παιδιά. Θὰ λάβῃ περισσότερο γοῦστο γιὰ τὸ διάβασμα καὶ δὲν θὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα. καθὼς εἶνε ζωηρός. Καὶ 'στὸ χωριό, ξεύρετε, δύσκολα κάθεται κανένας εἰς τὸ σπίτι . . . Ἔχω ὅμως τὴν ἐλπίδα μου 'στὴ Διάπλασι...

Καὶ ἔφυγε, κρατοῦσα τοὺς δύο ἐκείνους τόμους μὲ προσοχὴν καὶ μὲ εὐλάβειαν, ὡς κάτι τι ἱερὸν καὶ πολύτιμον, εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένη διότι ἀπέκτα τὸν χαλινὸν τῆς ζωηρότητος καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς φιλομαθείας τοῦ ἀγαπητοῦ της τέκνου. Οὔτε πού την ἔμελλε καθόλου, ἂν τους ἀκριβοπλήρωσε· διότι δύο δραχμαὶ ἦσαν βέβαια κάτι τι διὰ τὴν πτωχὴν ἐκείνην γυναῖκα . . .

—

12 Μαΐου.

Ἔμαθα ὅτι ὁ Χαλασμὸς Κόσμου, ἀκούσας ὅτι ἓν παιδίον παρευρέθη εἰς τὴν μάχην καὶ προσέφερεν ὕδωρ εἰς τοὺς στρατιώτας, ἀνέκραξε μὲ θαυμασμόν:

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε λοιπὸν ποῦ λένε τὸ παιδίον τῆς μάχης!

*
* *

Οἱαδήποτε ἀπώλεια, ὅταν δὲν συνεπιφέρῃ καὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ θάρρους, εἶνε ἀπώλεια ἀσήμαντος.

Φ.

ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ

Ὅποιος 'ς τὸ λόγο του μένει πιστὸς
εἶν' εὐυπόληπτος κι' ἀγαπητός.
Ὅποιος ὑπόσχεται καὶ δὲν το κάνει
αὐτὸς ὑπόληψι καὶ φίλους χάνει.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΗΡΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 158).

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπελήφθη τῶν σπουδῶν του μὲ τόσον ζῆλον, ὥστε ὁ μαρκήσιος Μπουφλέρ, καταγοητευμένος ἀπὸ τὰς προόδους του, τῷ εἶπεν:

— Ἡ ἐργασία σου εἶνε ἀνωτέρα παντὸς ἐπαίνου. Ἂν ἐξακολουθήσῃς οὕτω μίαν ἑβδομάδα ἀκόμη, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ χορηγήσω οἱανδήποτε χάριν μοῦ ζητήσῃς, ἀρκεῖ πάντοτε νὰ ἠμπορῶ.

— Μοῦ δίδετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, πατέρα;

— Σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὡς μαρκήσιος Μπουφλὲρ!»

Ἐννοεῖ τις εὐκόλως πόσον ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐπηύξησε τὸν ζῆλον τοῦ παιδίου. Καὶ αὐτὸς ὁ καθηγητής του ἐξεπλάγη διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκεῖνον τὸν ἔκπαγλον. Ἤρχισαν ἤδη νὰ ὑποπτεύουν ὅτι κάποια ἐπίμονος σκέψις ἐβασάνιζε τὸ νεαρὸν καὶ φιλοπόλεμον ἐκεῖνο πνεῦμα. Καὶ ὁσάκις ἡ μήτηρ του τὸν ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς του ἵππου νὰ κραδαίνῃ τὴν σπάθην του μὲ τόσην ὁρμήν, ὁσάκις συνήντα τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν σκεπτική:

«Τί συμβαίνει λοιπόν; Μήπως ἀπὸ τώρα ὀνειρεύεται δάφνας καὶ δόξας;»

Αἱ μητέρες ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μαντεύουν . . .

Ἡ ἑβδομὰς ἔληξε μὲ θαυμασίας προόδους. Τὸ ἐπιστοποίησεν ὁ καθηγητής, μὴ εὑρίσκων λέξεις διὰ νὰ ἐπαινέσῃ τὸν μαθητήν του. Τότε ὁ Ἀμβρόσιος ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν πατέρα του, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνταμοιβήν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ. Ἡ στιγμὴ ἦτο ἐπίσημος· ὁ μαρκήσιος τὸ προησθάνθη.

— Ἔρχομαι νὰ σας ὑπενθυμίσω τὴν ὑπόσχεσίν σας, πατέρα, εἶπε τὸ παιδίον. Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἐπιθυμῶ νὰ σας συνοδεύσω εἰς τὸν πόλεμον καὶ νὰ λάβω τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς ὑπὸ τὰς διαταγάς σας. Μοῦ ἐδώσατε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας· πρέπει νὰ τὸν τηρήσετε!

— Ὦ, παιδί μου! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος ἔκπληκτος καὶ βαθύτατα συγκεκινημένος. Θέλεις νὰ πολεμήσῃς ἀπὸ τώρα; Ἀλλοίμονον! τὴν ἔπαθα! . . . Σοῦ ἔδωσα ὅμως τὸν λόγον μου καὶ θὰ τὸν τηρήσω!

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ κάμῃς ἄσχημα, εἶπε τότε ὁ θεῖος τοῦ Ἀμβροσίου. Ἔχω πεποίθησιν ἐγὼ εἰς αὐτὸ τὸ παιδί. Μᾶς δίδεται λαμπρὰ εὐκαιρία, διὰ νὰναδειχθῇ ἄξιος τῶν προγόνων του!

— Ἔστω! εἶνε θέλημα Θεοῦ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του κλαίων.

— Νὰ εἶσθε βεβαία, κυρία, εἶπεν ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς πρὸς τὴν μαρκησίαν, ὑπερήφανος διὰ τὸν μαθητήν του, ὅτι οὐδέποτε θὰ τον ἐγκαταλείψω· θὰ τὸν προασπίσω διὰ τοῦ σώματός μου!

* * *

Ἦτο τὸ ἔτος 1743. Ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς ἐβάδιζε κατὰ τῆς Φραγκφόρτης. Τὸ σχέδιον τοῦ στρατάρχου Νοάϊ ἦτο νὰ καταστῇ κύριος τῆς πεδιάδος, καὶ νὰ κόψῃ τὸν ἐπιστιτισμὸν τοῦ στρατοῦ.

Ὁ Ἀμβρόσιος ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης· κατόπιν ἔγεινε σημαιοφόρος. Μίαν ἡμέραν, καθὼς ἤνοιγε τὸ ἀμπέχονόν του, ἔπεσεν ἀπὸ μέσα μία σφαῖρα. Ὁ γέρων, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει, τὴν εἶδε, τὴν ἐσήκωσε, καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καθικέτευσε τὸ ἡρωϊκὸν παιδίον νὰ μὴ ἐκτίθεται τόσον πολύ. Πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν του ὁ ἀφοσιωμένος ἐκεῖνος στρατιώτης, ὡς ὁ πιστότερος τῶν ὑπηρετῶν, εἰς ὅλας τὰς μάχας καὶ τὰς ἀψιμαχίας, ἐξέθετεν εἰς κίνδυνον τὴν ζωήν του, διὰ νὰ σώζῃ τὴν ζωὴν τοῦ νεαροῦ του κυρίου.

Ἡμέραν τινὰ ὁ σημαιοφόρος, ἐπὶ κεφαλῆς μικροῦ ἀποσπάσματος, μεταβαίνων πρὸς ἀναζήτησιν ζωοτροφιῶν, συνήντησεν ἀπόσπασμα οὐλάνων τοῦ Ἀννοβέρου, συμμάχων τῶν Ἄγγλων. Ἐπολέμησε μὲ ψυχραιμίαν παλαιοῦ στρατιώτου καὶ ἐπέδειξε τόσον θάρρος, ὥστε ὅλοι οἱ περὶ αὐτὸν τὸν ἐθαύμασαν.

Ἡ εἴδησις ἔφθασεν εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ὁ μαρκήσιος Μπουφλὲρ ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ υἱοῦ του. Τότε εἶδε τὴν χειρίδα τῆς στολῆς του σχισμένην ἀπὸ κτύπημα σπάθης.

— Ἐπληγώθης; ἠρώτησεν ἀνήσυχος.

— Μόνον ἡ στολή μου! ἀπήντησε γελῶν ὁ Ἀμβρόσιος. Μία μικρὰ ἀμυχὴ δὲν λέγεται βέβαια πληγή!

Ἡ πληγή του ὅμως, ὅσον ἐλαφρὰ καὶ ἂν ἦτο, ἦτο πάντοτε πληγή. Ἐν τούτοις τὸ παιδίον δὲν ἠθέλησε νὰ θυσιάσῃ χάριν αὐτῆς οὔτε μίαν ὥραν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του!

(Ἕπεται συνέχεια.)

(De Vareppe) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΡΙΣΤΕ, αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ὁ σκύλος μας. Κυττάζετε τὴν φωτογραφίαν του καὶ εἰπῆτέ μου πῶς σᾶς φαίνεται; Πῶς; ἄσχημος λέγετε; . . . Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημος. Ἀπεναντίας, ὅλοι μας εἰς τὸ σπίτι, ποῦ τὸν ἀγαποῦμεν πολύ, τὸν εὑσκομεν ὡραιότατον καὶ συμπαθητικώτατον. Ἔπειτα θέλετε νὰ σας εἰπῶ καὶ κάτι τι ἄλλο; Ὁ σκύλος μας εἶνε ἀγόρι· καὶ διὰ τὰ ἀγόρια δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἡ ὡραιότης—ἀλλὰ μόνον τὰ προτερήματα.

Ἀκούσατε λοιπὸν πόσα προτερήματα ἔχει ὁ Ἀζόρ. Πρῶτον καὶ κύριον μᾶς ἀγαπᾷ πολύ, μᾶς λατρεύει. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ διὰ νὰ μάς το εἰπῇ· ἀλλὰ μᾶς το λέγει μὲ τοὺς τρόπους του, μὲ τὴν διαγωγὴν του καὶ προπάντων μὲ τὰ ἐκφραστικά του μάτια, ποὺ μας κυττάζουν μὲ ἀγάπην καὶ μὲ τρυφερότητα. Ἔπειτα ἔχει μίαν ὄσφρησιν, ποῦ εἶνε καθαυτὸ θαυμαστή. Φανταισθῆτε ὅτι μυρίζεται τὸν πατέρα μοῦ ποὺ ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι, πολὺ πρὶν φανῇ εἰς τὸν δρόμον, καὶ στέκεται εἰς τὴν θύραν καὶ τον περιμένῃ κινῶν τὴν οὐράν του ὅλος χαρά. Φυλάττει τὸ σπίτι μας ὡς ὁ πιστότερος ὑπηρέτης· ἂς τολμήσῃ ἄνθρωπος νὰ πλησιάσῃ τὴν θύραν μας! ἀμέσως ὁ Ἀζὸρ θὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ γαῦ! γαῦ! καὶ θὰ μας εἰδοποιήσῃ· δι' αὐτὸ κλέπτην δὲν φοβούμεθα, ὅσῳ ἔχομεν τὸν Ἀζόρ. Ἐντοσούτῳ δὲν εἶνε κακός· δὲν δαγκάνει ποτὲ κανένα, οὔτε γαυγίζει χωρὶς λόγον, ὅπως μερικὰ κακοαναθρεμμένα σκυλιά. Ἀ! ὁ Ἀζόρ μας ἔχει πολὺ καλὴν ἀνατροφήν. Εἶνε εὐπειθής, ὑπακούει ἀμέσως εἰς τὰς διαταγὰς τῶν κυρίων του, εἶνε σεμνὸς καὶ ὀλιγαρκής, δὲν ἁρπάζει τίποτε χωρὶς τὴν ἄδειάν μας, περιποιεῖται τοὺς φίλους μας καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παιδιά. Παίζομεν μαζὶ σὰν τὰ καλὰ ἀδελφάκια. Στέκεται καὶ του φορεῦμεν περικεφαλαίας ἀπὸ χαρτί, στέκεται σοῦζο, τοῦ πετοῦμεν πράγματα καὶ μάς τα φέρνει, παίζομεν κυνηγητό, καὶ ὅταν γελῶμεν καὶ φωνάζωμεν, γαυγίζει καὶ αὐτὸς μαζί μας, φαιδρότατος καὶ εὐτυχέστατος. . .

Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα ἀγαπῶμεν πολὺ τὸν σκύλον μας. Καὶ τώρα ποῦ σάς το εἶπα, πιστεύω ὅτι θὰ φανῇ καὶ εἰς σᾶς ὡραῖος καὶ συμπαθητικός, ὅπως φαίνεται καὶ εἰς ἡμᾶς. Κυττάζετέ τον πάλιν. . . Ἀλήθεια;

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 157)

Ε'.

«Ὁ χορὸς καὶ ἡ μουσικὴ δὲν ἦσαν τὰ μόνα πράγματά που ἤξευρα. Ὁ κύριος κόμης μ' ἔμαθε νὰ παίζω δόμινον, ἡ διδασκάλισσα τῆς Βέρθας νὰ ρίπτω πασιέντσες μὲ χαρτιὰ καὶ νὰ συνθέτω λέξεις μὲ κάτι γράμματα κομμένα ἐπίτηδες ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἦτο ἀρκετὰ κοπιαστικὸν πρᾶγμα νὰ ἔχω τόσας γνώσεις, διότι ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ τας ἐπιδεικνύω συχνά, πότε εἰς τοὺς μικροὺς κυρίους καὶ εἰς τὰς μικρὰς δεσποινίδας που ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Βέρθας, πότε πρὸς τοὺς γηραιοὺς κυρίους καὶ τὰς γηραιὰς κυρίας που ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρός της. Ἀλλ' ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν οἰκογενειακῶν φίλων μοῦ ἔκαμνεν ἕνα σωρὸ ἐπαίνους—καὶ οἱ ἔπαινοι μ' ἔκαμναν νὰ λησμονῶ κάθε κούρασιν καὶ ἐνόχλησιν.

«Μ' ἐτιμοῦσαν καὶ μ' ἐπεριποιοῦντο σχεδὸν ὅσον καὶ τὴν μικράν μου κυρίαν. Ὑψηλὰ πρόσωπα, διπλωμάται, ἀξιωματικοί, συγγραφεῖς, ἐθεώρουν τιμὴν των τὸ νὰ ἐγγίσουν τὸ λευκόν μου πόδι. Ἕνας ποιητής, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε διὰ τὴν Βέρθαν σονέττα καὶ ἀκροστιχίδας, ἔκαμεν ἐπίσης καὶ δι' ἐμέ· καὶ τὸ κυριώτερον, ὁσάκις μ' ἔβλεπε, μοῦ προσέφερε πάντοτε ἀλάτι, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ κόμης ἔλεγε: «Ἔχει πάντοτε ἀλάτι εἰς τὲς τσέπες του· δὲν ξεύρει ὅμως νὰ βάζῃ ὀλίγον καὶ εἰς τὰ ποιήματά του». Τελοσπάντων μ' ἀγαποῦσαν καὶ μ' ἐθαύμαζαν. Καὶ ναὶ μὲν ὁ παπαγάλος ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ: «Αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξῃ!» ἐντοσούτῳ ὅμως ἐβαστοῦσε!

«Εἶχα γίνῃ καθ' ὑπερβολὴν ὑπερήφανη, ἐπίστευα ὅτι ἤμουν πραγματικῶς ἡ βασίλισσα τῶν γιδῶν· ἐπεριφρονοῦσα ὅλα τὰ ζῷα, μικρὰ καὶ μεγάλα, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἤμουν πλέον οὔτε καλή, οὔτε καταδεκτική. Εἶχα ἕνα σωρὸ ἰδιοτροπίας καὶ ἂν δὲν ἐνοοῦσαν ἀμέσως τὰς ἐπιθυμίας μου, ἐκερατίζα. Ἂν μου ἤρχετο ὄρεξις νὰ φάγω κανένα σπάνιον φυτόν, τὸ ἔκαμνα χωρὶς διάκρισιν· δὲν εἶχα πλέον τὸν νοῦν μου νὰ ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπίτι μόλις ἐβράδυαζε, καὶ ἄφινα τὸν ὑπηρέτην μου Βέππον νὰ βγάζῃ τὸν λαιμόν του, νὰ τρέχῃ κατόπιν μου καὶ νὰ θυμώνῃ ὡς ποὺ νὰ μὲ συμμαζεύσῃ. Τελοσπάντων ἐκινδύνευα νὰ χάσω ὅλα μου τὰ προτερήματα.

«Ἡ μητέρα μοῦ ποὺ ἐκοπίασε τόσον πολὺ διὰ νὰ με ἀναθρέψῃ καλά, τί θὰ ἔλεγεν ἂν με ἔβλεπε τώρα; Ἀ, βέβαια δὲν θὰ ἔμενε καθόλου εὐχαριστημένη. εἶχα γίνῃ ἴσως «σοφὴ γίδα» ἀλλὰ δὲν ἤμουν πλέον «καλὴ γίδα» ὅπως μὲ ἤθελεν ἡ μητέρα μου!

«Ἐν τούτοις, ὅσον καὶ ἂν ἔγινα ἀκατάδεκτη, ἐπήγαινα συχνὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ βλέπω ἐκεῖνο τὸ σκυλάκι ποὺ με ἤρεσε.

«Ὁ Πιστὸς μοῦ ἐξεμυστηρεύθη τὰ ὄνειρά του. Ἤθελε νὰποκτήσῃ εἴτε ἕνα κύριον εἴτε μίαν κυρίαν. Ναί μὲν οἱ ὑπηρέται τὸν ἐπεριποιοῦντο καὶ τον ἀγαποῦσαν· ἐπειδὴ ὅμως ἀνῆκεν εἰς ὅλους, δὲν ἀνῆκεν εἰς κανένα. Εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν Βέρθαν μ' ὅλην του τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἀγαποῦσεν ἀκόμη· διότι ὅποιον ἀγαπήσουν οἱ σκύλοι μίαν φοράν, τὸν ἀγαποῦν αἰώνιος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Βέρθα δὲν τον ἤθελε πλέον, ἔπρεπε νὰ εὕρῃ κανένα ἄλλον, διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

«Τὸν ἠρώτησα ἂν ἤθελε νὰ γίνῃ σκύλος ἰδικός μου. Αὐτὸ τον ἔκαμε νὰ γελάσῃ πολύ. Μοῦ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ κυρίαν μὲ τέσσερα ποδάρια! Δὲν ἤξευρε νὰ μου ἐξηγήσῃ καλὰ τὸ διατί καὶ μου ἔλεγε: «Τί νὰ σου κάμω! Ἡμεῖς οἱ σκύλοι ἔχομεν πάντοτε ἀνθρώπους διὰ κυρίους. Δὲν ἠμπορῶ νὰ γίνω σκύλος ἰδικός σου. Σκύλος μιᾶς γίδας! ὤ, θὰ ἦτο πολὺ ἀστεῖον. Ἠμπορῶ ὅμως νὰ γίνω φίλος σου, ἂν θέλῃς. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως ὅτι ἂν ποτὲ ἀποκτήσω κανένα κύριον καὶ εἶνε καλός, θὰ τον ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ σέ».

«Πολὺ δύσκολος μοῦ ἐφαίνετο αὐτὸς ὁ κύριος Πιστός! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ με καταδέχεται! νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἔχῃ μίαν κυρίαν σὰν ἐμέ, ποῦ ἐχόρευα, ποῦ ἔπαιζα πιάνο, ποῦ ἤξευρα δόμινο, ποῦ ἤμουν τελοσπάντων ἡ βασίλισσα τῶν γιδῶν! Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἠμποροῦσα νὰ εἶμαι κυρία ὅλων τῶν σκύλων τοῦ κόσμου! Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὴν ἰδέαν μου δὲν τὴν συνεμερίζετο καθόλου ὁ παράδοξος αὐτὸς Πιστός, ἠναγκάθην νὰ τον κάμω μόνον φίλον καὶ ὄχι «σκύλον μου» ὅπως ἤθελα.

«Ἡ Βέρθα ἐξακολουθοῦσε νὰ με λατρεύῃ. Κάποιος μεγάλος ζωγράφος ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Βιέννην· ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς Βερθας· ἀλλ' ἡ Βέρθα ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἐστέκετο νὰ

«Ὁ ζωγράφος ὅμως εἰργάζετο μὲ μεγάλην βραδύτητα.» (Σελ. 165, στήλ. γ').

τὴν ζωγραφίσουν, ἂν δὲν εἶχε καὶ ἐμένα μαζί της. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μας κάμῃ ὁ ζωγράφος καὶ τὰς δύο.

«Ἡ εἰκὼν μᾶς παρίστα εἰς τὸν κῆπον· ἡ Βέρθα ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὴν χλόην καὶ εἶχε τὸ χέρι της περασμένον εἰς τὸν λαιμόν μου. Ἐφοροῦσε κάταστρα φορέματα καὶ μαργαριτάρια εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὰ χέρια. Ἐμένα μοῦ ἐφόρεσαν ἕνα λαιμοδέτην ἀπὸ κόκκινον βελοῦδον μὲ ἀσημένια κουδουνάκια καὶ μου ἐχρύσωσαν τὰ κέρατα.

«Ὁ ζωγράφος ὅμως εἰργάζετο μὲ μεγάλην βραδύτητα καὶ ἦτο πολὺ αὐστηρός. Αὐτὸ μ' ἐκούραζε, νὰ στέκωμαι ἐκεῖ ἀκίνητη τόσες ὧρες, νὰ π ο ζ ἀ ρ ω, καθὼς λέγουν οἱ ζωγράφοι. Δὲν ἠμποροῦσα δὲ νὰ ἐννοήσω διατὶ ἡ Βέρθα, ἡ ὁποία ἐπερίπαιζεν ὅλον τὸν κόσμον καὶ δὲν ἤκουε κανένα, δὲν ἐτολμοῦσε οὔτε κἂν νὰ κινηθῇ μπροστὰ εἰς τὸν ζωγράφον καὶ μου ἔλεγεν αἰωνίως: «Μὴ κινῆσαι, Ἀσπρούλα! Κάθησε ἥσυχη! Θέλεις λοιπὸν ὁ ξένος αὐτὸς κύριος νὰ σχηματίσῃ κακὴν ἰδέαν διὰ τὰς γίδας τῆς Βιέννης;»

«Ἡ ἐργασία διήρκεσε πολλὰς ὥρας καὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἐπὶ τέλους ἡ εἰκὼν ἐτελείωσε καὶ μᾶς ὡμοίαζε τόσῳ πολύ, ὥστε ἐνόμιζα ὅτι βλεπόμεθα μέσα εἰς κανένα καθρέπτην ἐγὼ καὶ ἡ Βέρθα! Ὁ κόμης ἐπήνεσε πολὺ τὸν ζωγράφον καὶ τοῦ ἔδωσε πολλὰ χρήματα. Ἔβαλαν τὴν εἰκόνα μέσα εἰς ἕνα πλαίσιον ὡραιότατον καὶ τὴν ἐκρέμασαν εἰς τὴν αἴθουσαν. Καὶ διὰ πολλὰς ἡμέρας ἤρχετο ὁ κόσμος καὶ τὴν ἐθαύμαζε.

«Ἐγὼ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς ποῦ ἐγλύτωσα τελοσπάντων ἀπὸ τὸ κοπιαστικὸν ἐκεῖνο π ο ζ ἀ ρ ι σ μ ἀ καὶ ἠμποροῦσα νὰ τρέχω ἐλεύθερα καὶ νὰ χαίρωμαι τὰ χρυσᾶ μου κέρατα καὶ τὰ ἀσημένια μου κουδουνάκια. Ἐθυμήθηκα τὸ πρῶτον μου ἐκεῖνο κουδοῦνι ποὺ μου εἶχε φέρῃ ὁ κύριος Μὶλχ καὶ ὅπως τότε, ἄλλο δὲν ἔκαμνα καὶ τώρα παρὰ νὰ κουδουνίζω ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ πηδήματα εἰς τὸν κῆπον.

«Κ' ἐρωτοῦσα τὸν Πιστὸν ἂν δὲν μ' ἀγαποῦσε τώρα περισσότερον, ποῦ ἤμουν τόσον ὡραία μὲ τὰ χρυσᾶ κέρατα καὶ τὰ ἀσημένια κουδουνάκια. Ἀλλ' ἐκεῖνος:

«— Ὄχι! Ἐγὼ ἀγαπῶ ἐσένα, διότι εἶσαι σύ· καὶ ὄχι διὰ τὰ χρυσᾶ σου κέρατα καὶ διὰ τὰ ἀσημένια σου κουδούνια.»

«Παράξενος σκύλος τελοσπάντων αὐτὸς ὁ κύριος Πιστός!

[Ἕπεται συνέχεια]. ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Ποῖον ψευδώνυμον σᾶς ἀρέσει καλλίτερα;

(Ἴδε προκήρυξιν ἐν σελ. 102.)

Μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου, τελευταίας ἡμέρας τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας πρὸς ἐκλογὴν ψευδωνύμου, ἔφθασαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας 1364 Ψηφοδέλτια. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἤρχισεν ἡ κατάταξις αὐτῶν καὶ ἡ διαλογή, ἡ ὁποία ἔδωσε τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα :

Α' Βραβεῖον :
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ μὲ ψήφους 229

Β' Βραβεῖον :
Ἑλληνικὴ Καρδία » 118

Γ' Βραβεῖον :
"Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας » 110

Α' Ἔπαινος :
Ναυτοπούλα » 92

Β' Ἔπαινος :
Καλασμὸς Κόσμου » 83

Γ' Ἔπαινος :
Κυανόλευκος Σημαία » 78

Εὔφημος Μνεία :

Τρεχαγυρευόπουλος (μὲ ψήφους 75), *Ἄγκυρα τῆς Ἐλευθερίας* (ψ. 68), *Ἀρχιζιζάνιον* (ψ. 65), *Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος* (ψ. 58), *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας* (ψ. 52), *Γλυκεῖα Ἐλπίς* (ψ. 49), *Ἄγκυρα τῆς Φιλίας* (ψ. 44), *Θύελλα* (ψ. 41), *Κόρη τῆς Ἑλλάδος* (ψ. 32), *Κάτασπρος Ἀράπης* (ψ. 29), *Ἀκάτιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγους* (ψ. 18), *Τὶκ-Τὰκ* (ψ. 17), *Μικρὰ Μάγισσα* (ψ. 16), *Μέλουσα Καλλιτέχνις* (ψ. 14), *Ταχυδρόμος Περιστερὰ* (ψ. 14) *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* (μὲ ψήφ. 11), *Παχὺς Τοῖχος* (ψ. 8), *Ἄπτερος Νίκη* (ψ. 8), *Αὔρα τοῦ Φαλήρου* (ψ. 3), *Ἀρυσὴ Βροχὴ* (ψ. 2), *Φλύαρος Ψιττακὸς* (ψ. 2). **Οἱ ἑπόμενοι ἔλαβον ἀπὸ μίαν ψῆφον :** *Ἄγνωστος Τρελλή, Ἀνδαλουσία, Ἀργείτικο Πράσσο, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Ἄσπρος Ἀράπης, Ἀφελὴς Καρδία, Γελόεσσα Φύσις, Γενναία Ἑλληνίς, Γενναῖος Καλλικρατίδας, Γενναία Σπαρτιᾶτις, Γλυκόλαλος Ἀηδών, Δό-λά-σόλ-μί, Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις, Εὐαίσθητος Καρδία, Ἥλιος, Ἥσυχο Ἀεράκι, Θέλπουσα, Καίμακι τῶν Σερρῶν, Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, Λευκόπεπλος Νύμφη, Μαργαρίτα, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Μέδουσα, Μικρὰ Φωσφορόπωλις, Μιτώταυρος, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, Ταπεινὸν Ἴον, Τσίου-Τσίου-Τσίου, Φιλόπατρις Ἑλληνὶς* καὶ *Ὡραία Κέρκυρα* ἦσαν ἐν ὅλῳ ψῆφοι 654

Ὁλικὸν ἄθροισμα ψηφοδελτίων : 1364

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν προκήρυξιν, ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία, ἀνακηρύσσεται ὡς τὸ κάλλιστον ψευδώνυμον ἐκ τῶν δημοσιευθέντων μέχρι τοῦ φυλλαδίου τῆς 22 Μαρτίου 1897, ἡ δὲ κάτοχός του δικαιοῦται νὰ λάβῃ ὃν τινα τόμον ζητήσῃ ἐκ τῶν τῆς Β' Περιόδου, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ Διαπλάσει ἡ εἰκὼν της, ἂν μοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν της.

Ἐπίσης πρὸς τοὺς 229 τοὺς ψηφίσαντας τὸ βραβευθὲν ψευδώνυμον, στέλλεται σήμερον ταχυδρομικῶς ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος.

ΜΕΡΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Δὲν ἔλειψεν ἡ συγκρότησις κομμάτων ὑπὲρ διαφόρων ψευδωνύμων. Τὸ τοῦ Ὁιδίποδος Τυράννου ὑπὲρ τοῦ Παχέος Τσίρου, ἔμεινεν ἐν καταστάσει σχεδίου. Ἀλλὰ τὸ ὑπὲρ τῆς Ναυτοπούλας καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ Κάτασπρου Ἀράπη ἐλειτούργησαν μέχρι τέλους. Τὸ πρῶτον ἐδείχθη ἰσχυρότερον.

*

Μερικοὶ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐνόησαν τί σημαίνει ψηφοδέλτιον μὲ ἠρώτων δὲ ἀπὸ ποῦ εἰμποροῦν . . . νὰ γοράσουν ! Καὶ ὁ Ἀνανίας ἀπήντα γελῶν : Ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον.

*

Κατὰ τὴν διαλογήν, κάποιος εἶπεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου : Ὁ Κάτασπρος Ἀράπης, ὡς Ἀράπης μὲν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ πρῶτος, ὡς Κάτασπρος δὲ ἔλαβεν εὔφημον μνείαν.

*

Κάποιος εἶχε τὴν πονηρίαν νὰ στείλῃ πλαστὰ ψηφοδέλτια, προσποιηθεὶς ὅτι ἔχει 10 ἀδέλφια ! Ἀλλ' ἅμα ἐπληροφορήθην ὅτι ἔχει μόνον τρία, ἔρριψα τὰ περισσεύοντα . . . ἀδέλφια εἰς τὸ καλάθι.

*

Πολλοὶ ἔμειναν ἀπέξω, ζητοῦντες ὁλονὲν πληροφορίας περὶ τοῦ τρόπου τῆς ψηφοφορίας. Ἀλλ' ἕως οὗ τὰς λάβουν παρῆλθεν ἡ προθεσμία, καὶ οὕτω ἐτιμωρήθησαν, διότι δὲν ἀναγινώσκουν μὲ προσοχὴν τοὺς ὅρους τῶν Διαγωνισμῶν καὶ ἐρωτοῦν διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶπα καθαρώτατα !

*

Τὸ καλλιτεχνικώτερον ψηφοδέλτιον ἔστειλεν ὁ Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας. Εἶχε ζωγραφισμένην καὶ μίαν κάλπην. Ἐπίσης καλλιτεχνικὰ ψηφοδέλτια ἔστειλαν : ὁ Τσὶν-Τσὼν (ἐννοεῖται, τὸ καλλιγραφικώτερον,) ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς (δίχρωμον) καὶ ἡ Ναυτοπούλα, ἁπλούστατον ἐν τῇ κομψότητί του. Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἦσαν ὡραῖα.

*

Δύο ἐκ τῶν φίλων μου ἐψήφισαν γενναιότατα τὰ ἴδια αὐτῶν ψευδώνυμα, διὰ νὰ ἀποδείξουν βεβαίως ὅτι ἐμμένουν εἰς τὴν πρώτην των ἐκλογὴν — ὅταν ἐξέλεξαν ψευδώνυμα διὰ τὸν ἑαυτόν των.

Η. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κάποιος—Τρεχαγυρευόπουλος ἂς εἴπωμεν ! — ἐζητοῦσε μίαν ἡμέραν ἀπὸ ἕνα κύριον τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχε δανείσῃ. Ἀλλ' εἰς ἀπάντησιν ὁ κύριος αὐτὸς τὸν ὕβρισε.

Καὶ εἶπα : «Ὁ δυστυχὴς Τρεχαγυρευόπουλος ! Ἐζήτησε τὴν Χρυσηΐδα, ἀλλὰ ἔλαβε τὴν . . . Βρυσηΐδα !

Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία ἢ Κυανόλευκος, δὲν ὁμοιάζει πρὸς Ἀφρισμένον Κῦμα Ἑλληνικῆς Θαλάσσης κυανῆς ;

Ὁ Πλοίαρχος Κορκοράν, τὸν ὁποῖον ἄλλως δὲν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω, μοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν : «Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις». Μὲ ἄλλους λόγους : «Καὶ ἡ κοκκινοῦ τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τοὺς πραγματευτάδες!»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Μικρὰ Μάγισσα*, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ νὰ ἑλληνίζῃ, ἠκούσθη προχθὲς λέγουσα :

— Ὤ, αὐτὴ ἡ Μαρίκα εἶνε *λίαν πονεῖς*.

Ἤθελε νὰ εἴπῃ κουτή [=κουτί ! ! !]

Βεβαίωσις ἀπὸ τῆς Ναυτοπούλας

* * *

Ὁ *καθηγητὴς* :—Κλίνε, *Ὡραία Κέρκυρα*, τὸ ρόνυ !

Ὡραία Κέρκυρα.—Δὲν μπορῶ, κύριε καθηγητά, γιατί μοῦ πονεῖ.

Βεβαίωσις ἀπὸ τοῦ Χτενοσκηποῦ; Παναγιώτου

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Τὰ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Ταμείου ἴδε ἐν σελίδι 39, φυλλαδίου 5. Παρακαλοῦνται αἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεισφέρωσιν, ὅπως σπεύσωσι, διότι μεσ' ὀλίγας ἡμέρας γίνονται αἱ ἐξετάσεις καὶ πρέπει νὰ σταλῶσι τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα θὰ δοθῶσιν ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀπόρους μαθητάς. Αἱ εἰσφοραὶ *ἐξ ὁσουδήποτε ποσοῦ*, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως»].

ΕΚΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν . .	Δρ. 122,25	Ἐκ μεταφορᾶς	Δρ. 127,85
Δό-λὰ-σόλ-μί	» 2,—	Λύρα τοῦ Ἀρίονος	» 7,70
Σοφὸς Πιττακὸς	» 3,30	Χαλασμὸς Κόσμου (6' δόσις) .	» 3,—
Εὐξεινοποντία.	» — 30	Ἀφρικανικὴ Ἕρμης	» 1,20
Εἰς μεταφορὰν	Δρ. 127.85	Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 11 Μαΐου	Δρ. 139,75

Οἱ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώνωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διάπλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιοτέρων ἐτῶν συνδρομάς, ἐξ ὁιασδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΩΡΑ ποῦ πλησιάζουν αἱ Ἐξετάσεις, σᾶς ὑπενθυμίζω πάλιν, ἀγαπητοί μου, καὶ τὸ *Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων*. Ὅσοι θέλετε νὰ στείλετε διὰ πρώτην φορὰν ἢ νὰ ἐπαναστείλετε εἴποτε διὰ τὰ βραβεῖα τῶν πτωχῶν μαθητῶν, κάμετέ το γρήγορα, διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρέπει νὰ στείλω τὰ βιβλία.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον θὰ στείλῃ ἕκαστος, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὅσον θέλῃ μικρόν. Καὶ ἀπὸ μίαν δεκάραν νὰ στείλουν δέκα παιδιά, ἰδοὺ ἀμέσως ὅτι προστίθεται ἀκόμη ἕνας τόμος, ἀκόμη ἓν βραβεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ χαροποιήσῃ ἀκόμη ἓν πτωχὸν καὶ ἐπιμελὲς παιδάκι.

Ἀνδρέτε Ἀργοναύτα, ἂν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη, εἰμπορεῖς νὰλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου. Σοῦ ἔστειλα μίαν δέσμην Μ. Μυστικῶν. Τώρα κἂν θὰ μου γράψῃς συχνότερα ;

Ἀγαπητέ μου *Μόζαρτ*, καὶ ἐν τούτοις σοῦ ἔστειλα τὸ τετράδιον τοῦ *Κύματος τῆς Σαλαμῖνος* (ἢ *Κορυθαιόλου Ἕκτορος*), τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Θὰ τοῦ το εἴπω διὰ νὰ σου στείλῃ ἄλλο, ἀφ' οὗ ἐξήτησες ἀνταλλαγήν.

Ὅλα τὰ φύλλα, *Ἄψε-Σβύσε*, στέλλονται συγχρόνως εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ἄνευ ὀλιγωρίας ἐξαιρέσεως. Ὥστε ἂν λαμβάνῃς τὸ ἰδικόν σου ἀργότερα ἀπὸ ἄλλους, νὰ κάμῃς παρατήρησιν εἰς τὸν γραμματοκομιστήν.

Ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἡ *Ναυτοπούλα*, ποῦ ἐπῆρε εὔφημον μνείαν εἰς τὴν Καλλιγραφίαν ἔκαμε τὸ σπίτι ἄνω-κάτω καὶ καθήσασα κατὰ λάθος εἰς τὸ καπέλλον τῆς θείας της τὸ ἔκαμε πῆτται!.. Ὡς ἐκ τούτου ἡ θεία της τῆς ηὐχήθη ὁλοψύχως καὶ ἐγκαρδίως νὰ μὴ βραβευθῇ ποτὲ πλέον. . . Νὰ ἰδοῦμεν θὰ πιάσῃ ; Ἡ *Ναυτοπούλα* δὲν το πιστεύει· ἀπεναντίας ἔχει τὴν ἐλπίδα ὅτι γρήγορα θὰ καταστρέψῃ ὄχι καπέλλον, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ σπίτι !

Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα, *Κάτασπρε Ἀράπη*, νὰ εἴπω τὴν ἀρχηγὸν τοῦ κόμματός σου, διότι δὲν μοῦ το ἔγραψεν ἡ ἰδία. Ἀπεναντίας τὴν *Δέαν* τὴν ἀνέφερα, διότι μοῦ ἔγραφεν αὐτή.

Βλέπεις τί παθαίνει, *Ταχυδρόμος Περιστερά*, ὅποιος ἀναβάλλει τὰς ἐργασίας του ; Περνᾷ ἡ προθεσμία καὶ μένει ἔξω ἀπὸ τὴν Ε' Κυριακήν. —Ἔχε ὑπομονήν· θὰ εὑρεθῇ καὶ ἡ ἀδελφή τοῦ Ἕκτορος Ἄλβα· εἶνε μία ποὺ την γνωρίζεις, ἀλλὰ οὔτε κἂν τὸ ὑποπτεύεις !

Σ' εὐχαριστῶ, *Ἀνεμώνη*, διὰ τὸ κόκκινον αὐγόν, ἂν καὶ χάρτινον. Εἶπα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα μὲ πόσον ἐνδιαφέρον ἀναγινώσκεις τὸ Ἡμερολόγιόν του καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Ἀληθεια, εἴδες τί ἀστεῖαι ποῦ ἦσαν αἱ «Περιπέτειαι ἐντὸς Δάσους ;»

Ἴσα-Ἴσα, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου, διὰ νὰ μὴ προσβληθῇ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ τετράδιον δὲν θὰ δεθῇ μὲ τὰ ἄλλα, ὁ κ. Φαίδων ἐκλεπτύνθη ἀποσωπᾶ τὸ ὄνομα τῆς μικρᾶς του φίλης, ποῦ ἔχει τὸ Λεύκωμα. Ἀλλὰ διατί ἀνησύχησες σύ ; Σὲ βεβαιῶ ὅτι τὰ τετράδιά σου δὲν μου διαγείρουν καμμίαν ὑπόνοιαν. Καὶ ὅποιος ἔχει ἥσυχην τὴν συνείδησίν του, δὲν προσβάλλεται.

Κόντε Ραπανάκη, δι' ἓν φυλλάδιον (λ. 15) καὶ δι' ἓν τετράδιον Μ. Μυστικῶν (λ. 15), μοῦ ἔστειλες λεπτὰ 46. Τώρα εἶνε ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω τοὺς λογαριασμούς σου ! Περιμένω νὰ μάθω πόθεν ἡ ἀσχολία ποῦ δὲν σου ἐπέτρεψε νὰ μου γράψῃς πολλά.

Κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ μου προτείνεις, *Εὐπλέκαμε Νύμφη*, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ. Ἄλλα.

Στίχους εἰς τὸ γράμμα σου, στίχους εἰς τὰ Μικρά σου Μυστικά· σ' ἔπασε, βλέπω, στιχομανία, ἀγαπητὲ *Δὸν Κιχώτη*. Ἀλλὰ σοῦ συγχωρεῖται ὄχι μόνον ἕνεκα τῶν περιστάσεων, καθὼς λέγεις, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς εὐφυΐας πολλῶν ἀπαντήσεών σου.

Ἀντώνιε Αὐκούρη, ἀδύνατον νὰ δεχθῶ κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά σου. Μοῦ το ἀπαγορεύουν σπουδαῖοι λόγοι. Στεῖλέ μου ἄλλα καὶ φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν σου.

Ἡ ἐκ τῶν γονέων ἀπομάκρυνσις, *Ξενητεμένο Πουλί*, ἔχει δύο καλά· α') σὲ κάμνει νὰ ἐννοήσῃς πόσον πολύτιμοι καὶ δυσαναπλήρωτοι εἶνε οἱ γονεῖς, καὶ νὰ τους ἀγαπᾷς ἀκόμη περισσότερον· β') σοῦ ἑτοιμάζει μίαν ἔξοχον εὐτυχίαν: τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τους ἐπανίδῃς μετὰ ἐννεάμηνον χωρισμόν.

Εἶπε εἰς τὸν Ἀνανίαν, *Μικρὰ Μάγισσα*, νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν κρίσιν, ἀφ' οὗ ἔχης τόσην ἀνυπομονησίαν νὰ ἰδῇς τὰποτελέσματα τῆς Ε' Κυριακῆς. Τὰ περὶ προδοσίας ψευδωνύμων ἐντελῶς ἀνυπόστατα· τὸ ἐνόησες πολὺ καλά.

Ἀναμένω λοιπὸν ἀνυπομόνως τὸ θέρος, *Ἀγριολούλουδον*, ἀφ' οὗ τότε πρόκειται νὰ μου γράψῃς κάθε Σάββατον.

Χαίρω πολύ, *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, ὅτι αὐτὰ ποὺ σου ἔγραψε, σ' ἔκαμαν νὰπαθάλης τὴν ἀπελπισίαν καὶ νὰ πάρῃς μὲ μεγάλην εὐχαριστησιν τὸ ἰατρικόν σου. Εὖγε ! Ἔτσι σὲ θέλω !

Ὄχι, ἀγαπητὴ *Δέα*, δὲν σου ἐπέτρεψα νὰ ἔχῃς δύο ψευδώνυμα. Ἀπεναντίας εἶπα ὅτι αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Μὰ πῶς με παρεξήγησες ;

Ἀπαράδεκτον τὸ νέον ψευδώνυμον, *Ἥλιε*, τὸ φοβερὸν καὶ τρομερόν. Ποῖος θὰ το βλέπῃ καὶ δὲν θὰ σταυροκοπῆται ;

Τὰ φύλλα πιέζονται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, *Τρικυμιώδη Μαλέα*, καὶ δι' αὐτὸ τσακίζονται τόσον δυνατά. Ἔχε ὑπομονὴν ἕως ὅτου ἡ αὔξησις τῶν συνδρομητῶν μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ προσθέσω ἓν ἐξώφυλλον, τὸ ὁποῖον τρόπον τινά, εἶνε ἡ ἄσπις καὶ τὸ ἀλεξικέραυνον τοῦ φυλλαδίου.

Ἀτρόμητε Θαλασσομάχε, στέλλε μου νὰ βλέπω τὰς μεταφράσεις σου. Ὁ *Ἀκόλουθος τοῦ Ναπολέοντος* δὲν ἐξεδόθη ποτὲ ἑλληνιστὶ εἰς βιβλίον· γαλλιστὶ δὲν τον ἔχω.

Χείμαρρε τοῦ Ἰλισσοῦ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἀφ' οὗ ἐπροδόθη τὸ παλαιόν.

Ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα, *Φθινοπωρινὴ Βροχή*, ὅτι εἶσαι γνησία Ἑλληνίς !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀθάνατον Τροῖα, Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ*, (ἔστειλα συστημένον), *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Βασιλέα τῆς Ρώμης* καὶ *Δαίδαλον* (ἀφοῦ σκοπεύει νὰ γίνῃ μηχανικός).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : Ὁ *Ἀνδρέτος Ἀργοναύτης* μὲ τὸν *Μέλλοντα Ναύαρχον, Πυθίαν, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα* καὶ *Τρεχαγυρευόπουλον* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον, Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ, Τσὶν-Τσών, Δέαν* καὶ *Ἀνθισμένην Λυγαριάν* — ἡ *Ταχυδρόμος Περιστερὰ* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα* — ἡ *Γαληνιαία Θάλασσα* μὲ τὴν *Πολίχνην τοῦ Πηλίου* καὶ μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* — ἡ *Ὡραία Δορκὰς* μὲ τὴν *Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην, Γραβιᾶν* καὶ *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν* — ὁ *Δέων τῆς Νεμέας* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Τρεχαγυρευόπουλον, Ταραγραίαν Κόρην, Βοσκοπούλαν, Ταρία-Ταρέλα, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ἑλληνόπουλον, Δροσερὸν Πήλιον, Ἀνδρεῖον Σουλιώτην, Δημήτριον Χατζίσκον, Τίτον τῆς Καλλιτεχνίας, Ἀνδαλουσίαν, Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδην, Θησέα, Χρυσόκερων Ἔλαφον, Πετρώδη Παραλίαν* καὶ *Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον* — τὸ *Ἀγριολούλουδον* μὲ τὴν *Πολίχνην τοῦ Πηλίου* καὶ τὴν *Καρδερίναν* — ὁ *Φλύαρος Ψιττακὸς* μὲ τὴν *Εὐαίσθητον Καρδίαν, Δροσερὸν Πήλιον, Κεφαλληνιακὴν Ἄβραν* καὶ πρώην *Γῆν τῆς Ἑλλάδος* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των) — ὁ *Τσιρτσιμπίδας* μὲ τὸν *Καλασμὸν Κόσμου* καὶ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* — ἡ *Πυγολαμπὶς* μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* καὶ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* (ἂς θέλει καὶ τὰ ἀρχικά.) — ὁ *Ἀλύτης* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Λυγαριὰν* (μὲ τὸνομά της εἰ δυνατόν) μὲ τὴν *Μαργαρίταν* καὶ μὲ τὴν *Μαρίκαν Ἀνδριτσάκη* — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Φαλήρου, Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Λευκὴν Δορκάδα* — ὁ *Ἥλιος* μὲ τὸν *Δὸν Κολοκύθαν Πάτραν, Ὡραίαν Δορκάδα, Κουταλιαρόν, Μικρὰν Μάγισσαν, Ἀρχιζιζάνιον, Ἑλληνοπούλαν, Τὶκ-Τάκ, Βοσκοπούλαν, Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην, Τρομάραν, Νέαν Ἑλλάδα* καὶ *Σοφὸν Σωκράτην* — ἡ *Εὔκρατος Ζώνη* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* — τὸ *Χρυσοῦν Δέρας* μὲ τὴν *Πολίχνην τοῦ Πηλίου*. ἧς ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα — ἡ *Μερσεδὴ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χαραυγήν, Κροκόδειλον τοῦ Νείλου* καὶ *Ἀνδαλουσίαν* (μὲ τοὺς ὁποίους γνωρίζεται πολὺ καλά) — ἡ *Νέα Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν, Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα, Ταχυδρόμον Περιστερὰν* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* — ὁ *Χείμαρρος τοῦ Ἰλισσοῦ* μὲ τὸν *Τσιρτσιμπίδαν, Μυρσίνην, Κροκόδειλον τοῦ Νείλου, Ναυτοπούλαν* καὶ *Καλασμὸν Κόσμου* — ἡ *Φθινοπωρινὴ Βροχὴ* μὲ τὴν *Δέαν, Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ, Αἰχμάλωτον Χελιδόνα, Κροκόδειλον τοῦ Νείλου, Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα, Καλασμὸν Κόσμου, Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου, Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν, Τσὶν-Τσών, Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου, Ἀρχιζιζάνιον, Ναυτοπούλαν* καὶ *Χρυσοῦν Βροχήν* — ὁ *Ἥρως Γαριβάλδης* μὲ τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* — ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* μὲ τὴν *Ἐλένην Ρούφου* — ὁ *Μαῦρος Πρίγκιψ* μὲ τὸν *Κόντε Ραπανάκην, Κεραυνοβόλον Δία, Φίλεργον Χελιδόνα, Δὸν Κολοκύθαν Πάτραν, Χρυσομένην Ἀνατολήν, Χρυσῆν Βροχὴν* καὶ *Ποιήτριαν Σαπφώ* — ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* μὲ τὴν *Ἀγλαΐαν Ζωγράφου, Εἰρήνην Μισυρλῆ* καὶ *Νικόλαον Καΐρην* — ἡ *Εὐγενία Τροῦσα* μὲ τὴν *Ἀστραπὴν* καὶ μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* μὲ τὸν *Καλασμὸν Κόσμου, Ἀρχιζιζάνιον, Ταραγραίαν Κόρην* καὶ *Μαῦρον Πρίγκηπα* — ὁ *Φλὶν-Φλὰν* μὲ τὸν *Τὶκ-Τάκ, Κρὶπ-Κράκ* καὶ *Μαίρην Μεταξᾶ* — ὁ *Φιλελεύθερος Ἑλλὴν* μὲ τὸν *Καλασμὸν Κόσμου, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ὠκύποδα Ἀχιλλέα, Ἄπτερον Νίκην* καὶ *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν* — τέλος τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἥρωα Γαριβάλδην* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον*.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι — Ὁ Ἀρ-

δρεῖος 'Αργοναύτης ἀσπάζεται τὸν *Διογένην Λαέρτιον*· τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* τὴν *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* καὶ διατί δὲν φαίνεται πλέον εἰς τὴν 'Αλληλογραφίαν; ὁ *Κουταλιανὸς* τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*· ὁ *Μόζαρτ* τὴν *Ἠχώ*· τὸ *Ἄψι-Σβύσε* τὸ *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης*· ἡ *Ναυτοπούλα* τὸν *Δέοντα τῆς Νεμέας* καὶ χαίρει ὅτι ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ κολυμβᾶν καὶ κωπηλατεῖν·—ὁ *Κάτασπρος* 'Αράπης μὴ δυνάμενος νὰ εἴπῃ τὰ ἀρχικά του εἰς τὸν *Κουταλιανόν*, τὸν παρακαλεῖ νἀρχεσθῇ εἰς τὰ τελικά του, τὰ ὁποῖα εἶνε Σ. Σ. ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Τοξότιδα*· *Ἀρ-έμιδα*: ἀλήθεια ξεύρει λαμπρὰ μαθηματικά; — ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* ἀπὸ τὸ τετράδιόν του ἐνόησε τὸ ὄνομα τοῦ *Κροκοδείλου τοῦ Νείλου*· τὸν πληροφορεῖ δὲ α') ὅτι δὲν θὰ τὸ εἴπῃ εἰς κανένα· β') ὅτι ἔχουν κοινὴν τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα, αὐτὴ μὲν ἐκ πατρός, ἐκεῖνος δὲ ἐκ μητρὸς καὶ γ') ὅτι ἔχουν τὴν αὐτὴν θείαν ἐν Πάτραις, ὅτι δηλαδὴ εἶνε *ἀνεψιὸς τῆς θείας της!* — *Σόλων ὁ Νομοθέτης* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσῆν Πετταλούδαν* καὶ ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Τζὶ Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*· ὁ *Μόζαρτ* ἀσπάζεται τὴν *Ἠχὼ* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη πολὺ ὁ θυμός της· — ὁ πρώην *Φοῖβος Ἀπόλλων* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω πρὸς τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* καὶ πρὸς τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* ὅτι ἀκόμη ἀναμένει τὰ τετράδιά των. — ἡ *Ὡραία Δορκὰς* ζητεῖ τὰ ἀρχικὰ τῆς *Δέας*, τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται· ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* τὴν *Μικρὰν Φωσφοροπώλιδα*· ὁ *Τσιρτσιμπίδας* τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*· τὸ *Ἀφριαμένον Ἅμμα* τὸν *Τρεχαγρευάπουλον*· ὁ *Ἀλύσης* παρακαλεῖ τὴν *Μικρὰν Μάγισσαν* νὰ τῷ χαρίσῃ ὀλίγην μαγικὴν δύναμιν, διὰ νὰ εὑρίσκῃ καὶ αὐτὸς τὰ ὀνόματα τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον· τὴν παρακαλεῖ δὲ καθὼς καὶ τὸν *Ὀλυμπιονίκην* νὰ μὴ εἴπωσιν εἰς ἄλλον τὸνομά του· — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* ἐρωτᾷ τὸν πρώην *Θησέα*· διατὶ νὰ τῷ φανερώσῃ τὸνομά του, ἀφ' οὗ δὲν τοῦ τὸ ἐζήτησε, (ἀμ αὐτὸ εἶνε δικαίωμά του, ἀγαπητὲ Καρχαρία!!·—ὁ *Τρικυμιώδης Μαλέας* ἀσπάζεται τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* καὶ συγχαίρει τὸν *Τοῖν Τσῶν*· — ὁ *Στρατηγὸς Ἀμίλκας Βάρκας* παρκπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβε τετράδιον ἀπὸ τὸν *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*, μαλονότι τῷ ἔστειλε τὸ ἰδικόν του ἀπὸ τὸν Μάρτιον·—ἡ *Νέα Ἑλλὰς* ἐρωτᾷ διατὶ δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τετράδιον παρὰ τοῦ *Κιθαρῳδοῦ Ἀπόλλωνος*· — τέλος τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* πληροφορεῖ τὸ *Παρδαιμόνιον* ὅτι τὰ ἀρχικά του εἶνε A. P. τὰ τελικά του I. O. N. καὶ τὰ μεσαῖά του X. I. Z. I: Z. A. N. — Εἶχα καὶ ἄλλας πολλὰς πληροφορίας, ἀλλὰ ποῦ τόπος!

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κόρην τοῦ Ἡλίου* (τὰ φύλλα ἐστάλησαν· διὰ τὴν ἀπώλειαν πταίει τὸ Ταχυδρομεῖον.) *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Κουταλιανόν*, *Ἀνθισμένην Ἀνγαριάν*, *Γαληνιαίαν Θάλασσαν* (ἐπέρασε ὁ πονόδοντος;) *Μέλλοντα Ναύαρχον*, *Τσούχτραν*, *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Εὐξεινοποντίαν*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Λευκὸν Μαρουσάκι* (ὁ Ἀνανίας γνωρίζει κάλλιστα τὰ μαρουσάκια·) *Λόρδον Βύρωνα*, *Πύρρον* (εἰς τὰ αἰνίγματα δὲν ἀπαντῶ.) *Κόρην τῆς Ἑλλάδος*, *Ἥρωα Γαριβάλδην* (μὰ διατὶ ἐπιμένει νὰ στέλλῃ 10 centimes διὰ κάθε τετράδιον καὶ χωρὶς φάκελλον;) *Σπ. Τσούβαλην*, *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου* (βεβαίως ἐπιτρέπεται· ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ μανθάνω, διὰ νὰ μὴ περιμένω·) *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* (δὲν εἶνε λόγος αὐτός· εἰμπορεῖς νἀγοράσῃς·) *Φλὶρ-Φλὰρ* (δὲν ἐννοοῦσα αὐτόν!) *Μουρτζουφλὸν* (ἡ ἐπιστολή, κατὰ μίμησιν τοῦ ρεμβασμοῦ τοῦ 'Ανανία, μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα πολύ·) *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαΐου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΤΟ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἑξῆς: **4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20 21,22,23,24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἑξῆς: **1,3,8 12,13,14**) πρὸς φρ. 2.50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10ος** πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. **10**.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὰ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

236. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι νῆσος, ἀλλ' ἐὰν τις τρία γράμματα μοῦ βγάλῃ ζῷον ἐν τῶν τετραπόδων εὐθὺς βλέπει νὰ προβάλλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δλν Κιχώτου

237. Αἴνιγμα ὀημῶδες

Ἄπιαστο, ἀμάλλιαστο—ὀψαλλιδοκούρευτο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δ[illegible]ου Βασιλοπουλου

238. Πυραμίς.

```
. . . + N' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ
. . + . γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκηται τὸνομα
. . + . . χώρας Εὐρωπαϊκῆς, αἱ
. . + . . . δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βά-
. . + . . . . σεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ-
```

ποτελέσωσι τὸνομα Ἑλληνικοῦ ὄρους, αἱ ἀνωτέρω 6 Ἑλληνικῆς νήσου, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες πόλεως καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο θεᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσιου-Τσιου-Τσιου

239. Ζῆτα

```
+ + + + +   N' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀνα-
. . . + .   γινώσκηται εἰς μὲν τὴν κορυφὴν ὄνομα νομοθέτου, εἰς τὴν βάσιν
. . + . .   νήσου Ἑλληνικῆς, εἰς δὲ τὸν
. + . . .   κορμὸν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω
+ + + + +   ξυλουργικοῦ ἐργαλείου· αἱ δὲ στιγμαὶ οὕτως ὥστε ἀναγινωσκόμεναι ὁριζοντίως νὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:
```

1, Ἀρχαῖον Ἥρωα. 2, Ρωμαῖον στρατηγόν. 3, Μουσικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχελᾶ Τριεσθρίου

243-244. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις: Κνημίς, θέρος, Ὄλγα, Κλέων, πατρίς.

Ἐσταλήσθω τοῦ Ἐρημίτου

245. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ποτοῦ.

1, Καρπός. 2, Ἀρχαῖος βασιλεύς, 3, Ἐπίπλον. 4, Σοφός. 5, Μέλος τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλκ. Οἰκονομίδου

246. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Ἑλληνικῆς πόλεως, τὰ δὲ δεύτερα ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸνομα θεᾶς.

1, Πτηνόν. 2, Νῆσος. 3, Καρπός. 4, Ὄρος. 5, Ἀρχιερεὺς Ἑβραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

247. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ζώου, τὰ δεύτερα μιᾶς τῶν Σειρήνων καὶ τὰ τρίτα ἥρωος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

1, Ἀρχαία βασίλισσα. 2, Πόλις τῆς Γαλλίας. 3, Πόλις τῆς Σικελίας, 4, Λίμνη. 5, Θεός. 6, Μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰονίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νίλοσυρος.

248. Γρίφος

Ποῦς ὀνὰ δεῖ [illegible] Κῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 καὶ 29 Μαρτίου 1897.

149. Νῆμα (Ν,μά).—**150** Σιθηριά (σ,θ,ρία).

151.
```
Σ
ΡΙΣ
ΣΙΤΟΣ
ΣΟΣ
Σ
```

152.
```
ΕΛΛΙΑ
ΑΔΒΙΣ
ΘΑΔΗΣ
ΝΑΒΙΣ
ΣΟΛΩΝ
```

153. Ὁ ἀριθμὸς 896 (8+6=14, καὶ 9+9=18-4=14). — **154**—**157.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς *πα* σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἅρπα, πατήρ, πατρίς, Πάρος.—**158.** ΙΑΣΩΝ, ΑΙΣΩΝ. (1, ΙέρωΝ. 2, ΑργΩ. 3, ΣίτοΣ. 4, Ὥραι. 5, ΝαυσικΑ).— **159.** ΠΑΡΟΣ, ΑΘΗΝΑ, ΣΑΜΟΣ. (1, ΠΑΣιθέα. 2, ΑθΑμας. 3, ΡΗΜος, 4, ΟΝΟς. 5, ΣΑΣων). — **160.** Διότι δὲν εἶχε γονεῖς!—**161.** Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.

162. Μυσία (μυς-ία).—**163.** Ἅρμα, ἅσμα. —**164.** Ἡ βασεῖα.—**165.** Κάλυμνος.

166.
```
Η
Κ Α
Λ Ι
Θ Ο
Ι Σ Σ Ο Σ
```

167.
```
ΔΑΦΝΗ
ΣΑΜΟΣ
ΡΑΣΩΝ
ΚΟΡΑΞ
ΣΙΔΩΝ
```

168—171. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς *λαι* σχηματίζονται αἱ λέξεις: *παλαιός*, *λαιμός*, *ἔλαιον*, *παλαίστρα*. — **172.** ΑΙΑΣ. (1, Πειραιεύς. 2, Ἤπειρος. 3, Ἰθάκη. 4, ΝαυΣικᾶ).— **173.** Διότι τὸ σχολεῖον δὲν ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.—**174.** Ἔφερε πολλοὺς πολλάκις εἰς ἀπώλειαν ἡ πλεονεξία. — **175.** Δυστυχὴς ὁ μὴ ὢν συνδρομητὴς εἰς τὴν *Διάπλασιν*.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.